

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Parapijos klebono mons. Vytauto Grigaravičiaus Padėkos šv. Mišios kunigystės jubiliejaus proga

Rugsėjo 22 dieną Kristaus Prisikėlimo parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius minėjo savo kunigystės šventimų 30-ies metų sukaktį. Ta proga į monsinjoro Padėkos šv. Mišias bazilikoje susirinko Kauno I dekanato bei parapijos institucijų vadovai, pažįstami, draugai ir gausus tikinčiųjų būrys.

Skambant giesmei „Nebijok, esu Tavo Dievas“, procesijoje su kryžiumi priešakyje prie altoriaus atėjo klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, lydimas parapijos vikaro kun. Nerijaus Pipiro, kun. Pablo Gil iš *Opus Dei* bendruomenės ir Kolumbo riterių atstovų. Iškilmingas šv. Mišias aukojo pats klebonas. Šv. Mišių pradžioje, kreipdamasis į susirinkusius, monsinjoras padėkojo už malda, ypač stiprinančią kunigystės kelyje.

Per homiliją klebonas dalijosi prisiminimais apie jaudulį 1991 metų rugsėjo 21 dienos vakarą prieš apsivelkant sutaną, minėjo visus gerus žmones, lydėjusius jį kunigystės kelyje, trumpai apžvelgė nueitą kelią nuo Žagarės, Kelmės, Jonavos parapijų iki Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos, kurioje jau devyniolika metų tarnauja žaliakalničiams. Kunigas, pasak monsinjoro, turi nebijoti iššūkių ir juos išgyventi pasitikėdamas bei kiekvieną kartą vis iš naujo pajusdamas Jėzaus žodžių, pasakytų Paskutinės Vakarienės metu, galią. Kartu kunigystė – tai tarnavimas pačiam Viešpačiui, todėl šiame kelyje nėra asmeninių interesų, tik Viešpaties valia. „Kunigas visada visu savo gyvenimu šlovina Viešpatį ir užtaria jam patikėtuosius. Tik nusižeminimu ir atsidavimu Viešpačiui galima tiesti gailėstingumo tiltus“, – kalbėjo klebonas.

Štai keletas sveikinimų:

Dėkoju Aukščiausiam, kad turime galimybę Jus pažinti. Jūs įkvepiate žmones besąlygiškai mylėti Dievą, Tėvynę ir artimą, į viską žvelgti tikėjimo akimis ir eiti savo pašaukimo keliu. Esu dėkingas už Jūsų jautrumą ir pasiaukojimą, už meilę Dievui Bažnyčiai ir tikintiesiems (LR Seimo narys A. Kupčinskas).

Jūsų Prakiltybe, monsinjore Vytautai, linkime Jums gėduolų stiprybės, taikios tėviškos padangės, dar daug didelių darbų, siekių nešant Dievo Žodžio šviesos žibintą ir šviečiantį juo kelią sutiktiems žmonėms (N. Kulšienė).

Dėkojame Jums už tėvišką rūpestį ir pastoracinį jautrumą parapijos jaunosms šeimoms. Linkime Jums tikėjimo kelionės padėti šeimoms ir kiekvienam žmogui atrasti Prisikėlusio Kristaus buvimą mūsų tarpe. Lai Dievo palaima ir Švč. Mergelės Marijos globa Jus lydi kiekvieną gyvenimo dieną (Parapijos jaunos šeimos).

Jūsų pasišventimas Kūrėjui ir Jo Žodžio skelbimas žmonėms vienijant tradicines vertybes ir modernumą jas skleidžiant daro Jus išskirtiniu, kurį žmonės pastebi ir apie jį buriasi. Esame laimingi, kad galime būti Jūsų aplinkoje (P. ir R. Jucevičiai).

Šv. Mišių pabaigoje parapijos kleboną sveikino Lietuvos Respublikos Seimo narys Andrius Kupčinskas, Marijos radijo atstovai, nuoširdžius padėkos žodžius išsakė Pastoracinės tarybos nariai, darbuotojai, sesės pranciškonės, senjorai, Caritas, jaunimas, katechetai, parapijos šeimos, Šiluvos Švč. Mergelės Marijos draugija, Gyvojo

Rožinio atstovai bei adoruotojai. Ilgiausių metų klebonui kartu su visais susirinkusiais bazilikoje sugiedojo Sumos choras „In Vivo Dei“.

Po šv. Mišių, padėkojęs visiems už malda, sveikinimus, gerą žodį, palaikymą, klebonas pakvietė pasivašinti arbata ir jubiliejinu tortu.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Kleboniškos svajonės

Kun. lic. Nerijus PIPIRAS

1991 metų rugsėjo 22 dieną Vytautas Grigaravičius, dabar jau monsinjoras, iš tuomečio arkivyskupo metropolito kardinolo Vincento Sladkevičiaus MIC rankų priėmė kunigystės šventimus. Prabėgo trisdešimt metų. Nemažai džiaugsmų patirta ir darbų nuveikta. Ta proga, sveikindami kleboną, paprašėme pasidalyti keletu minčių ir svajonių.

Gal galėtumėte pasidalyti keletu minčių apie pašaukimą: kas yra pašaukimas, kaip jį įsivaizduojate?

Pašaukimas...Jis neapčiuopiamas. Prasideda viduje. Išgirsti kvietimą, kad turi kažkur eiti, kažką daryti. Vėliau pradėti atsirinkinėti. Be abejo, svarbi ir aplinka, kurioje atsiduri. Sakykim, kunigystės pašaukimas. Atsidūriau gerų žmonių būryje – globėjai, kurie augino, išmokė tikėjimo tiesų. O paskui turėjo daug įtakos kunigai Antanas Bakys ir Juozapas Vaičieliūnas. Mačiau jų pavyzdį. Daug reikšmės turėjo sakramentinis gyvenimas. Taip atsiranda pašaukimas. Negali sakyti, kad iš kažkur kažką pasiėmei, ir viskas. Pašaukimą reikia puoselėti. Tam yra laikas seminarijoje, netgi laikas prieš seminariją. ▶

► Kleboniškos svajonės

Kas labiausiai įstrigo iš seminarijos gyvenimo?

Galima sakyti, kad seminarijai aš buvau jau paruoštas. Seserys benediktinės, ypač Birutė Širvinskaitė, daug apie seminariją kalbėjo, paskui – kunigai. Kažkokių staugmenų nebuvo. Labiausiai, ko gero, įstrigo įvilktuvės. Geras įspūdis buvo pirmą kartą apsilankus sutana. Taip pat ir paskaitos. Maldos gyvenimas. Visi tie pagrindiniai dalykai. Kažkokių naujų iššūkių ar atradimų nebuvo. Aš visam tam jau buvau pasiruošęs.

Su kokiais džiaugsmais ar rūpesčiais susidūrėte per 30 kunigystės metų? Kas labiausiai įstrigo?

Iššūkių buvo. Aišku, pačioje pradžioje Žagarės parapija, kurioje dirbau. Labai iš Kauno nenorėjau išvažiuoti. Bet čia jau

ne nuo manęs priklausė. Tai viena. Tačiau pavyko sukurti labai šiltą santykį su parapijiečiais. Tai buvo džiaugsmingas santykis, kadangi ir bažnyčią remontavomės, tvarkėmės, ir sielovadiniu atžvilgiu daug nuveikta. Paskui perėjimas į Kelmę, kurioje vėl reikėjo daryti daugelį tiek sielovadinių, tiek ūkinių darbų. Vėl užsimezgė šiltas santykis su žmonėmis. Jonavos laikotarpis... O didžiausias iššūkis – tai atstatyti Prisikėlimo bažnyčią. Čia reikėjo ypatingai ir išminties, ir visapusiškos pagalbos. Daug ką reikėjo padaryti, nes perėmiau parapiją su skolomis. Darbai nevyko. Lėšų nebuvo. Paskui, aciū Dievui, viskas susitvarkė.

Prabėgo trisdešimt metų. Tarsi pradėdate naują etapą. Kokios tos kleboniškos svajonės?

Kokių gali svajonių turėti? Didžiausia svajonė – kad kuo geriau atliktum savo

pareigas, realizuotum savo pašaukimą, kad nepapiktintum žmogaus, kad žinotum savo pašaukimo vertę. Ir kad sėkmingai pasiektum amžinybę, kuriai reikia ruoštis visą gyvenimą. Tai yra didžiausia svajonė. Tobulėti. Dvasingai augti, kad galėtum būti pavyzdžiu kitiems.

VATIKANO NAUJIENOS

2021 m. spalio 24 d. minima Pasaulinė misijų diena. Šia proga kviečiame susipažinti su popiežiaus Pranciškaus laiško mintimis, parengtomis pagal www.vaticannews.va

Popiežiaus Pranciškaus žinia Pasaulinės misijų dienos proga: „Negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję“ (Apd 4, 20)

Brangūs broliai ir seserys,

Kai patiriame Dievo meilės galią, kai atpažįstame jo tėvišką buvimą mūsų asmeniniame ir bendruomeniniame gyvenime, negalime neskelbti ir nesidalyti tuo, ką esame matę ir girdėję. Jėzaus santykis su mokiniiais, jo žmogystė, kuri atsiskleidžia mums Iškūnijimo slėpinyje, jo Evangelijoje ir jo Vėlykų slėpinyje, mums parodo, kaip labai Dievas myli mūsų žmogiškumą ir kaip savastį priima mūsų džiaugsmus bei kentėjimus, troškimus ir baimes (plg. Vatikano II Susirinkimas. Pastoracinė konstitucija *Gaudium et spes*, 22). Viskas Kristuje mums primena, jog jam nesvetimas pasaulis, kuriame gyvename, ir jo atpirkimo poreikis; jis kviečia ir mus jaustis aktyviais tos misijos dalyviais: „Eikite į kryžkeles ir, ką tik rasite, kvieskite“ (*Mt 22, 9*). Niekas nėra svetimas, niekas negali jaustis svetimas ar nešalintas nuo tos atjaučiančios meilės.

Apaštalų patirtis

Evangelizacijos istorija prasideda nuo aistringo ieškojimo – Viešpats pašaukia ir nori užmegzti draugystės dialogą su kiekvienu žmogumi, kad ir kur jis būtų (plg. *Jn 15, 12–17*). Apaštalai pirmi mums apie tai pasakoja, atsimindami net dieną ir valandą, kada ji sutiko: „buvo apie dešimtą valandą“ (*Jn 1, 39*). Draugystė su Viešpačiu – kai matė jį gydantį ligonius, valgantį su nusidėjėliais, pamaitinantį alkanus, prisiartinantį prie atstumtųjų, paliečiantį nešvariuosius, susitapatinantį su vargstančiais, kviečiantį priimti palaiminimus, mokantį nauju būdu, su galia – palieka neišdildomą žymę, keliančią nuostabą, ir sklindantį, dovanojamą, nesulaikomą džiaugsmą. Kaip sakė pranašas Jeremijas, tas patyrimas yra liepsnojanti ugnis, Viešpaties veiklus buvimas mūsų širdyse, kviečiantis mus į misiją, net jei ji kartais susijusi su aukomis ir kitų nesupratimu

(plg. *Jer 20, 7–9*). Meilė visada judesyje, ji išjudina mus dalytis gražiausia žinia, kuri yra vilties versmė: „Radome Mesiją“ (*Jn 1, 41*).

Su Jėzumi matėme, girdėjome ir prisilietę patyrėme, kad gali būti kitaip. Jau šiandien jis davė pradžią ateities laikams, primindamas mums esminį, taip dažnai pamirštą mūsų buvimo žmogumi bruožą: „Esame sukurti pilnatvei, kurią galima pasiekti tik meileje“ (*Enciklika Fratelli tutti*, 68). Nauji laikai žadina tikėjimą, įstengiantį išiebtį iniciatyvas ir formuoti bendruomenes, pradedant nuo vyrų ir moterų, kurie mokosi priimti savo ir kitų žmonių trapumą ir puoselėti brolybę bei socialinę draugystę (plg. ten pat, 67). Bažnytinė bendruomenė atskleidžia savo grožį kiekvieną kartą su dėkingumu primindama, jog Viešpats pirmas mus pamilo (plg. *1 Jn 4, 19*). „Ypatinga Viešpaties meilė mus stebina, o nuostabos iš esmės negalime nei savintis, nei kam nors primesti.“<...> Tik tokiu būdu gali išsiskleisti nesuinteresuoto savęs dovanojimo stebuklas. Taip pat misionieriško užsidegimo neįmanoma pasiekti samprotavimais ar skaičiavimais. Įžengimas į „misijos būseną“ yra dėkingumo atspindys“ (*Žinia Popiežiškosioms misijų draugijoms, 2020 m. gegužės 21 d.*). <...>

Viso to gyvą liudijimą randame Apaštalų darbų knygoje: mokiniai misionieriai ją visuomet turi po ranka. Šioje knygoje pasakojama, kaip sklindantis Evangelijos kvapnis lydėjo jos skelbimą ir kėlė džiaugsmą, kuri gali teikti tik Šventoji Dvasia. Apaštalų darbų knyga moko mus išgyventi sunkias patirtis tvirtai laikantis Kristaus, brandinant ištikinimą, „jog Dievas gali veikti bet kurioje situacijoje, net tarp regimų nesėkmių“ <...>, žinant, kad „tie, kurie atiduoda bei dovanoja save Dievui iš meilės, tikrai duos vaisių“ (*Apaštališkasis paraginimas Evangelii gaudium, 279*).

Tas pats pasakytina ir apie mus: dabartinis istorijos momentas anaipol nėra lengvas. Pandemijos situacija išryškino ir sustiprino skausmą, vienišumą, skurdą ir neteisingumą, dėl kurių daugelis jau kentėjo anksčiau, taip pat demaskavo mūsų netikrą saugumą, tyliai mumyse augantį susiskaldymą ir poliarizaciją. Silpniausi ir pažeidžiamiausi žmonės dar smarkiau išgyveno savo pažeidžiamumą ir trapumą. Netekome drąsos, entuziazmo, patyrėme nuovargį; mūsų žvilgsnį galėjo užvaldyti net viltį slopinantis konformistinis kartėlis. Tačiau „mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, save tylaikydami jūsų tarnais dėl Jėzaus“ (*2 Kor 4, 5*).<...>

Pranciškus

Su pilnu laiško tekstu galite susipažinti parapijos svetainėje www.prisikelimas.lt

Rugsėjo mėnesio liturginis kalendorius

- 8 – ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS GIMIMAS (Šilinė)
- 14 – Šv. Kryžiaus Išaukštinimas
- 21 – Šv. Matas, apaštalas, evangelistas
- 29 – Šv. Mykolas, Gabrieliūs ir Rapolas, arkangelai

Spalio mėnesio liturginis kalendorius

- 18 – Šv. Lukas, evangelistas
- 28 – Šv. Simonas ir Judas (Tadas), apaštalai

Pagal I k. katalikai.lt

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Spalis – rožinio mėnuo

Vitas LENDRAITIS

Spalio mėnesio vakarais vėl skubėsime į bažnyčią dalyvauti šventojo Mergelės Marijos rožinio pamaldose, kalbėsime jį pavieniui ar susibūrę į maldos grupeles. Rožinio vėrinys... Skamba paslaptinai... Kokia šios maldos praktikos istorija?

Ką reiškia žodis „rožinis“? Žodis „rožinis“ kilęs iš lotynų kalbos žodžio „rosarium“, kuris reiškia „rožių darželis“, „rožynas“. Tas vedinys paaiškina šios maldos Marijai kilmę. Tryliktajame amžiuje didikai paprastai apvainikuodavo savo mylimąsias rožių vainikais. Tuo metu buvo populiarus kurtuazinis reikalavimas, kad riteriai prisiektų ištikimybę Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Iš čia – paprotys vainikuoti Švenčiausiosios Motinos paveikslą ar statulą, uždedant ant jo vainiką arba dovanojant dvasinį „rožių vainiką“ rožinio malda. Ypač šią maldą išpopuliarino šventasis Dominykas. Jis, atvykęs į Pietų Prancūziją sakytį pamokslų albigiečiams 1208 m., meldamasis Prujo koplyčioje, išvydo Dievo Motiną. Pasirodžiusi Mergelė Marija jį išmokė kalbėti visą rožinį ir paragino mokyti kitus, kad apsisaugotų nuo erezijos ir nuodėmės. Apie didžiulę rožinio galią netrukus sužinojo visas krikščioniškasis pasaulis. Šventasis Tomas Akviniėtis (apie 1225–1274 m.) sakė pamokslus apie rožinį, jam labai pasišventę buvo šventieji Pranciškus Salezas ir Jonas Vianėjus. Rožinio malda, kaip dvasinis ginklas, išpopuliarėjo krikščionims laimėjus mūšį prie Lepanto 1571 metais. Tuomet, kai

jau atrodė, jog nėra jokios vilties laimėti, buvo pradėta kalbėti ši malda, kad pati Marija padėtų kovoje. Ir šiandien daugybė žmonių kreipiasi į Mariją, kovodami dvasines kovas, melddami sveikatos ir vilties. Taigi, rožinis yra vilties mokykla, kada kartu su Švenčiausiaja Mergele Marija tiesiog pasineriama į Evangeliją. Šventoji Motina Teresė yra sakiusi, jog „vienu metu atrodė, jog nebeįstovėsiu – tada paėmiau rožinį ir labai lėtai, net nemedituodama ir nemąstydamas, kalbėjau jį lėtai ir ramiai, ir tas momentas praėjo. Kai tamsa tokia gili, o skausmas toks stiprus, aš vėl priimu viską, ką Jis duoda, ir duodu viską, ką Jis ima“.

Spalio mėnuo pašvęstas Dievo Motinai. Tikintieji kviečiami rožinio maldoje apmąstyti Mergelės Marijos ir jos Sūnaus slėpinius. Būtent to siekė ir šventasis popiežius Jonas Paulius II, 2002 metais praplėsdamas rožinio maldą ir įvesdamas Šviesos slėpinius. Jis kvietė iš naujo susipažinti su rožinio praktika dėl to, kad jis labai padeda tikintiesiems įsitraukti į krikščionybės slėpinių kontempliaciją. Pasak popiežiaus emerito Benedikto XVI, rožinis yra kontempliavimo ir tylos malda. Iš šalies žiūrint, gali atrodyti, kad tai daugiažodžiavimas, sunkiai suderi-

namas su meditavimui būtina tyła. Tačiau iš tiesų „Sveika, Marija“ kartojimas neišblaško vidinės ramybės, bet ją dar labiau sutelkia, panašiai kaip psalmių kalbėjimas Valandų liturgijoje. Rožinio malda susideda iš bibliinių elementų. Jų kontempliavimą dažnai palydi ir atitinkamos Šv. Rašto ištraukos skaitymas. „Tėve mūsų“ malda suteikia Rožiniui vertikaliąją dimensiją. Rožinį kalbantis žmogus sūniškai, Kristaus pavyzdžiu, kreipiasi į Dangaus Tėvą. „Sveika, Marija“ maldos pirmoji dalis yra žodžiai, paimti iš Evangelijos, o antrąją dalimi mes kreipiamės į Mariją ir išpažįstame, jog tikime tuo ypatingu vaidmeniu, kuris jai buvo skirtas Dievo planuose. Todėl, kalbant Rožinį, nereikia skubėti. Dera kiekvieną slėpinį apmąstyti, pasiremiant Šv. Rašto ištrauka. Labai svarbi šioje maldoje yra ir tyła, kada susikoncentruojame ties išganyto įvykiais, iš naujo juos apmąstome ir tiesiog išgyvename dabartyje.

Tad atraskime rožinį kaip Bažnyčios lobį ir kaip priemonę kovoje prieš šiandienius išbandymus. Tegul tai būna kiekvienam mūsų vaistas prieš pandemiją, apleistumą, susiskaldymą, vienetvę – dvasines ligas bei negalias, šiandien tykančias mūsų.

Parengta pagal katalikai.lt

Primername, kad **visą spalio mėn.** Kristaus Prisikėlimo bazilikoje **po 18 val. vakarinių šv. Mišių bus kalbamas Rožinis.** Kviečiame tikinčiuosius jungtis į bendrą maldą!

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Paulius MARTINAITIS

Šeimos metų paskelbimo proga katalikai kviečiami skaityti ir gilintis į prieš penkerius metų paskelbtą popiežiaus Pranciškaus apaštališkąjį paraginimą „Amoris laetitia“ apie meilės džiaugsmą šeimoje.

Meilės džiaugsmas

(Tęsinys, pradžia laikraščio „Prisikėlimas“ 218 numerįje)

Verta prisiminti popiežiaus Benedikto XVI enciklikoje Caritas in Veritate aptartą meilės ir tiesos neatskiriamumą. Iš šios vienybės gimsta ištikimybės supratimas ir jėga. Tiesa yra šviesa, suteikianti meilei prasme ir vertę. Dėl jos intelektas gali suvokti meilės dovanojimosi, priėmimo, bendrystės reikšmę. Be tiesos meilė nuslysta į sentimentalumą, virsta tuščiu pastatu, kurį galima užpildyti bet kuo arba atmesti kaip bevertį, bereikšmį reiškinį. Dažniausiai meilė be tiesos nebeapsižymi ištikimybėje ir padedama į malonumų sferą. Šį procesą lydi tuščias aistros tenkinimas, o šeima su tokia meile tampa kortų nameliu. Popiežius Pranciškus atkreipia dėmesį į šių laikų „laikinuomenos kultūrą“. „Joje meilė, kaip socialiniuose tinkluose, galima pagal vartotojo įgeidį įjungti arba išjungti, taip pat greitai užblokuoti. Kiekvienas vartoja ir išmeta, ima ir laužo,

išnaudoja ir išspaudžia iki paskutinio lašo. Tuomet „viso gero“. Narciziškumas atima iš žmonių gebėjimą žvelgti toliau savęs, savo troškimų ir poreikių“ (AL, 39). Meilė tampa griaunamąja jėga, nes ja paprastai manipuliuoja abu jos subjektai. Tragiškiausia yra augantys tokiose šeimose vaikai. Meilės stygius, jos karikatūros juos luošina dvasiškai ir tai atsispindi jų asmenybėje, jų ugdymo bergždume. O kaip tokiems, manipuliuojantiems vienas kitu, žmonėms kartu senti, kaip rūpintis ligoje, palaikyti vienas kitą senatvės negaliose?

Šeimoje daug laiko jos nariai praleidžia kartu. Ilgalais karantinas iškėlė daug uždaro bendravimo problemų, atskleidė, kiek stipri sutuoktinių meilė. Šventasis Tėvas duoda labai konkrečius patarimus tiems kriziniams bendravimo momentams. „Užuot pradėjus reikšti nuomonę ar patarimus, privalu įsitikinti, ar išgirdote visa, ką kitas jautė poreikiu išsakyti. Tam būtina vidinė tyła, įgalinanti klausytis be širdies ir proto trikdžių. Dažnai vienam iš sutuoktinių reikia ne jo problemų sprendimo, bet būti išklausy-

tam. Jis turi pajusti, kad jo skausmas, baimė, pyktis, viltis, svajonės išgirsti“ (AL, 137). Tai šeimos idealai, nuleisti į kasdienybės akimirkas, tai meilės praktika, jos dialektika, kai idealai įprasmina kasdienybę, o kasdienybė grūdina idealus.

Meilė šeimoje išryškina tėvo ir motinos autoritetus. Jie tampa pavyzdžiais, išminties ir stiprybės šaltiniais. Deja, šiuolaikinė visuomenė, pasak Šventojo Tėvo, yra „betėvė visuomenė“. Šeimose, įvairiose bendruomenėse stebime autoriteto reikšmės išsekimą. Dar blogiau, kada autoritetas laikomas atgyvena, didžiausiu autoritetu žmogus laiko save, visuomenėje, įvairiose veiklose, net socialiniuose moksluose išivyrą reliatyvizmas. Šeimoje vaikai stebi tėvo karjerą, kurios laiptai dažnai prasilenkia su elementariu padorumu, mamos begalinį rūpestį savo įvaizdžiu, kuriame brangiai kainuojanti išvaizda derinama su pigiomis, bet madingomis vertybėmis. Šiame visuomeniniame fone Šventasis Tėvas skelbia ir Šv. Juozapo metus. Tai puikiai dera su šeimos metais. Nors konkretybių apie šv. Juozapą žinome nedaug, bet visas Šventosios Šeimos gyvenimas nuo Švč. Mergelės pastojimo iki Jėzaus subrendimo susijęs su šv. Juozapo globa. Jis visuose neaiškiuose, pavojinguose Šv. Šeimos gyvenimo momentuose vykdė Dievo valią. ▶

Meilės džiaugsmas

Tėvo autoritetas šeimos meilėje išryškina motinos širdies veikimą. Turime dievišką Švč. Dievo Motinos pavyzdį, kurio įvaizdis vis turtėja. Tai rodo vis gausėjančios invocacijos Švč. Mergelės Marijos litanijoje. Be motiniškos meilės visuomenė taptų nehumaniška, mokyklos taptų dresiravimo įstaigomis su klestinčia nesveika konkurencija. Motinos didybė visada iškyla net blogiausiomis gyvenimo akimirkomis, neutralizuodama blogį savo švelnumu, atsidavimu, moraline jėga. Liūdna žiūrėti, kai ši didybė bandoma apibrėžti biurokratinėmis motinystės funkcijomis, vien tik jų vykdymas tampa motinos charakteristika. Tai tampa panašu į bandomą deimanto žavesį pamatyti pro tamsius akinius.

Baigiant norisi palinkėti žvilgtelėti į Šventojo Tėvo paraginimą „Amoris Laetitia“, permąstyti įstrigusias atmintin mintis širdimi ir protu, prisiminti jas susidūrus su trikdančiomis šių dienų sumaišties apraiškomis. Birželio mėnesį Šventasis Tėvas kvietė melstis už jaunuolius, kurie rengiasi Santuokos sakramentui krikščionių bendruomenei padedant: teauga jie meile, dosnumu, ištikimybėje ir kantrumu. Daugelis mūsų pažįsta maldos galią, kuri šių dienų meilės fronte yra nepakeičiamas ginklas.

BAŽNYČIA LIETUVOJE IR PASAULYJE

Bažnyčios bendrystei skirtas vyskupų sinodas

Paulius MARTINAITIS

Popiežiaus Pranciškaus sprendimu, būsiamasis Vyskupų sinodas, kurio tema „Kad Bažnyčia būtų sinodiška bendrystė, dalyvavimas ir misija“, bus ne vienartinis renginys, bet procesas. Jį popiežius oficialiai pradės spalio 9–10 d. Romoje, o spalio 17 d. jis prasidės vietinėse Bažnyčiose. Šio vyskupijų mastu vykšančio pasirengimo etapo tikslas – atsiklausti Dievo tautos nuomonės. Jis baigsis 2022 balandžio mėnesį, o spalį prasidės naujas, iki 2023 kovo mėnesio truksiantis, kontinentinio masto konsultacijų etapas. Baigiamoji Sinodo ansamblėja vyks Vatikane 2023 m. spalį. Vyskupų Sinodo generalinis sekretorius kardinolas Mario Grech pasirengimo darbams įsteigė keturias komisijas. Teologijos komisijos, sudarytos iš 26 narių – vyrų ir moterų, dvasininkų, pašvęstųjų ir pasauliečių, koordinatorius tėvas Luis Martin de Sant Martin, augustinų teologas ir Sinodo pasekretorius. Metodologijos komisijos, sudarytos iš 10 ekspertų – penkių moterų ir penkių vyrų, koordinatorė sesuo Nathalie Becquart, Ksaveriečių kongregacijos vienuolė, Sinodo pasekretorė. Dvasingumo komisija, kurią sudaro penki

asmenys – arkivyskupas, trys dvasininkai teologai ir kanonų teisės ekspertė. Komunikacijos komisija bus sudaryta vėliau.

Komisijos sudarytos visam Sinodo procesui, kad visas procesas būtų išgyvenamas ir suprantamas kaip dvasingumo procesas. Negali būti Sinodo be dvasingumo kelionės. Sinodiškumas ir yra tikra įsiklausymo į Šventąją Dvasią kelionė. Sinodo sekretoriatas tyrinėja tuos bendrus bruožus, kurie suvienija Bažnyčioje esančias dvasines šeimas. Popiežius pabrėžė sinodiškumo skirtumą nuo parlamentinio veikimo. Sinodiškumas nėra tiktai problemų, skirtingų visuomenės reiškinių aptarimas. Negali būti sinodiškumo be Dvasios, Dvasia neegzistuoja be maldos. Čia galime įžvelgti kiekvieno iš mūsų indėlį į Sinodo ruošimą.

Kardinolas Mario Grech priminė nuostatą iš šv. Benedikto regulos, jog Dievas linkęs kalbėti per pačius mažiausius brolius. Todėl Sinodo ruošimo procesas turės apimti visą Dievo tautą, taip pat visas kitas socialines grupes, net toliausiai nuo Bažnyčios esančius asmenis. Kardinolas kvietė būti maldos tarnais, visiems primenančiais, jog be bendrystės su Dievu negali būti mūsų tarpusavio bendrystės.

PARAPIJOS AKTUALIJOS

Socialinių darbuotojų dienos proga – apdovanojimai galestingumo darbus dirbantiems parapijiečiams

Socialinių darbuotojų dienos proga Kauno m. savivaldybės padėkas gavo dvi aktyvios parapijietės – Pagalbos namuose tarnybos vadovė Jūratė Matikovienė ir Sriubos valgyklos vadovė Rita Veličkienė. Kauno m. savivaldybės mero pasirašyta padėka „Už prasmingą veiklą, paliekančią ryškų pėdsaką žmonių gyvenime ir visuomenėje“ buvo įteikta Ritai Veličkieni. Jūratė Matikovienė „Už atsidavimą, rūpestį ir pagalbą visiems reikalingiems žmonėms“ apdovanota Kauno miesto burmistro Jono Vileišio žalvariniu medaliu.

Lietuvos socialinių darbuotojų diena Lietuvos Socialinės apsaugos ir darbo ministerijos bei Lietuvos socialinių darbuotojų asociacijos iniciatyva Lietuvoje oficialiai švenčiama nuo 2004 metų rugsėjo 27 d.

Šventės data pasirinkta atsižvelgus į tai, kad rugsėjo mėnesį 1993 metais įvyko pirmasis Lietuvos socialinių darbuotojų asociacijos suvažiavimas. Be to, diena siejama ir su šv. Vincento Pauliečio vardu. Šv. Vincencas Paulietis buvo kunigas pamokslininkas, gyvenęs XVI a. Prancūzijoje. Jis laikomas socialinio darbo pradininku. Šv. Vincencas Paulietis skatino žmones vadovautis krikščioniškosios pagalbos kitam tiesomis. Gerieji darbai kūnui: 1. Išalkusį pavalgydinti. 2. Ištroškusį pagirdyti. 3. Vargšą apmokyti. 4. Keleivį priglausti. 5. Kalinį sušelpiti. 6. Ligonį aplankyti. 7. Mirusį palaidoti. Ge-

rieji darbai sielai: 1. Nemokantį pamokyti. 2. Abejojančiam patarti. 3. Nuliūdusį paguosti. 4. Pikta darantį sudrausti. 5. Įžeidimus atleisti. 6. Nuoskaudas nukęsti. 7. Melstis už gyvus ir mirusius.

Lietuvoje socialinį darbą dirba apie 6 tūkst. žmonių. Socialiniai darbuotojai dirba sveikatos priežiūros įstaigose, švietimo įstaigose, teisėsaugos institucijose. Kristaus Prisikėlimo parapijoje dirbantys socialiniai darbuotojai padeda ilgą laiką nedirbantiems žmonėms pakeisti profesiją ir susirasti darbą, organizuoja pagyvenusių ir ligotų žmonių lankymą namuose, Sriubos valgykloje konsultuoja pastovios gyvenamosios vietos neturinčius asmenis.

PARAPIJOS NAUJIENOS

Rudeninėje Maisto banko akcijoje bus renkami maisto produktai

Š. m. spalio 8–9 dienomis vyks rudeninė Maisto banko akcija, kurios metu Lietuvos maisto parduotuvėse bus renkami maisto produktai stokojantiems.

Tradiciskai Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos karitatyvinės veiklos grupės maisto produktus rinks parapijos teritorijoje esančioje Žaliakalnio IKI parduotuvėje bei parduotuvėje MAXIMA, esančioje Jonavos g. 60 PC River Mall prekybos centre.

Akcijos metu surinkti produktai, kaip visuomet, bus dalijami maisto paketais parapijos teritorijoje gyvenantiems neįgaliesiems ar juos prižiūrintiems artimiesiems. Iš produktų, surinktų MAXIMA prekybos centre, bus gaminamas maistas skurstantiesiems ir organizuojamas maitinimas Sriubos valgykloje, esančioje Partizanų g. 5.

Maistobankas

Labai kviečiame galinčius prisidėti prie akcijos maisto produktais arba skiriant savo laisvalaikį akcijai vykdyti. Pageidaujančius talkinti akcijos metu kviečiame registruotis tel.: 8 37 323548, 8 683 18181.

Jūratė MATIKOVIENĖ